

Ovšem stížnost vztahuje zřejmě k tomuto stížnému bodu i námitku vadnosti řízení v tom směru, že námitky st-lek vznesené v řízení podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb. nebyly nař. rozhodnutím vyčerpány. V tomto směru nutno dáti stížnosti za pravdu, neboť námitku, že šířky 30 m, resp. 60 m nebude na Č.-cké silnici třeba, vznesly st-lky již v řízení podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb., avšak žal. úřad v nař. rozhodnutí na ni neodpověděl. Ježto však zájemníci, kteří námitky proti vyloženému plánu přehlednému podali, mají nepochybně nárok na vyřízení svých námitek (srov. Boh. A 8507/30), nutno spatřovati v okolnosti, že st-lkám se vyřízení zmíněné jejich námitky v nař. rozhodnutí nedostalo, podstatnou vadu řízení. Nápravu této vady nemůže ovšem provést odvodní spis žal. úřadu, jehož úkolem je nař. rozhodnutí obhajovati, nikoliv však důvody rozhodnutí doplňovati.

Druhá námitka stížnosti je formulována tak, že vlečnou dráhu lze upravit účelněji bez poškození zájmů st-lek. Právní konstrukce této námitky je patrně stejná jako u námitky vpředu vyřízené. Ježto však stížnost proti obšírným vývodům nař. rozhodnutí o způsobu úpravy vleček v upravovaném území nemá žádné konkrétní výtky, je nutno ji s touto námitkou odmítnouti jako nepřipustnou s hlediska § 18 zák. o ss.

V této souvislosti uvádí stížnost i to, že nař. rozhodnutí samo přiznává, že systém vlečkový není přímo projektem státních drah určen, nýbrž byl pouze vypracován státní regulační komisí za souhlasu studijní kanceláře pražské nádražní komise. Má-li býti v tomto obratu, ač to z něho jasně nevyplývá, obsažena výtka, že systém vlečkový nebyl vypracován příslušným úřadem, za který patrně st-lky státní regulační komisi nepokládají, pak není tato výtka důvodná. Zák. č. 88/1920 Sb. předpisuje v § 4 odst. 2 jediné, aby v otázkách železničních dohodla se státní regulační komise předem s min. žel. Že by v daném případě k dohodě nedošlo, stížnost netvrdí a z nař. rozhodnutí, jež mluví o souhlasu studijní kanceláře pražské nádražní komise, tedy orgánu státní železniční správy, podřízeného min. žel., vychází najevo spíše opak.

V závěru namítají st-lky, že je pravdě nepodobno, že by se projektovaná úprava vůbec provedla, alespoň ne v dozírné době a shledávají nezákonnost, resp. vadnost řízení v tom, že nař. rozhodnutí přes to navržený plán potvrdilo; při tom poukazují na nář. Boh. A 9663/32. Nss musel uznati, že výtka vadnosti řízení je v tomto bodě rovněž důvodná, neboť st-lky upozorňovaly již v námitkách podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb., že rozšíření silnice, jak je projektováno, není v daleké době prakticky proveditelné, avšak nař. rozhodnutí tuto námitku přešlo bez odpovědi a nezaujalo k ní žádného stanoviska.

Bylo tudíž nutno z důvodů právě uvedených nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss pro vadnost řízení.

Č. 11.844.

Stavební právo (Praha): * Založí-li ministerstvo veř. prací, potvrzujíc přehledný a zastavovací plán podle zák. č. 88/1920 Sb. o státní reg. komisi pro Prahu s okolím, své rozhodnutí na skutečnostech, jež

straně z řízení podle § 10 zák. nebyly známé, nemůže tak učiniti na újmu možné obrany, která straně podle § 10 zák. přísluší.

(Nález ze dne 10. dubna 1935 č. 14.406/35.)

Věc: Bohumil J. v K. (adv. Dr. Em. Slabý z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o přehledný regulační a zastavovací plán.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Podle vyhlášky státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím z 11. června 1931 byl po dobu 4 týdnů vyložen částečný přehledný regulační a zastavovací plán, kterým se upravuje území obce K. Podle tohoto plánu a důvodové zprávy, jež tvoří jeho součást, je území na vnějším obvodu upravované části obce, v plánu blíže vymezené, prohlášeno za nezastavitelné. Hlavním účelem plánu je upravití programově vhodné pozemky pro zastavění domy obytnými a navrhnouti potřebné komunikace. Plochy nezastavitelné na obvodu obce, na nichž se nesmí stavěti domy obytné, nevylučují se z dalšího obhospodařování a možno na nich připustiti taková opatření, jež jsou k obhospodařování nutná.

St-I jako majitel pozemků v K., jež spadají do území, prohlášeného za nezastavitelné, podal proti plánu námítky, v nichž v podstatě uplatňoval, že jeho pozemky se dobře hodí pro zastavění, a navrhoval změnu plánu v ten smysl, aby bylo uznáno přípustným pozemky zastaviti.

Nař. rozhodnutím byl navržený plán potvrzen a námítky st-lovy zároveň zamítnuty.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná uplatňuje na prvním místě výtku vadnosti řízení proto, že nebyly zjištěny přesně veškeré skutečnosti, jež byly podkladem pro zamítnutí námitek vznesených v řízení podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb., a že žal. úřad nemá pro své rozhodnutí konkrétních důvodů a dostatečného podkladu.

Aby mohla býti důvodnost této výtky, ve stížnosti podrobně rozvedené, posouzena, je třeba postaviti na jisto, že státní regulační komise, vyloživši vypracovaný přehledný plán, ve kterém je určité území prohlášeno za nezastavitelné, uvedla ve své důvodové zprávě jako důvod nezastavitelnosti jedinou okolnost, že totiž dotčené pozemky jsou položeny na vnějším obvodu obce. Žal. úřad však, zamítaje námítky st-lovy, vznesené v řízení podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb., odůvodnil, jak i sám odvodní spis žal. úřadu uvádí, nezastavitelnost pozemků st-lových okolnostmi dvěma, a to jednak tím, že pozemky ty jsou pohledově exponovány a že jejich zastavěním porušil by se velmi nepříznivě krajinný půvab vltavské kotliny, jednak tím, že jejich zastavění by bylo z důvodů veřejných velice nevhodné a nevhodné, neboť úprava ulic a potřebných veřejných zařízení byla by velmi nákladná. V obojím směru vytýká stížnost, že žal. úřad neměl pro své rozhodnutí dostatečného podkladu. Proti důvodu estetickému (porušení výhledu a krajinného půvabu) namítá stížnost, že pozemky st-lovy leží za jinými pozemky, jež jsou zarostlé akáty a třešňovkou, takže vystavěné domky by nebyly ani viditelné,

proti druhému důvodu pak (nákladnost zřízení ulic a veřejných zařízení) snaží se prokázat, že komunikace na pozemky lze snadno zřídit i a že je na nich postaráno i o potřebnou vodu.

Vzhledem k tomu, že v důvodové zprávě vyloženého plánu přehledného není obsažen žádný z těchto důvodů pro nezastavitelnost st-lových pozemků, je mimo pochybnost, že zmíněná námitka stížnosti je před nss-em přípustná, třebaže nebyla uplatněna v téže formulaci v řízení podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb., neboť v tomto řízení neměl st-l příčiny, ba ani příležitosti, aby se proti disposicím plánu bránil i s hledisek, o nichž nemohl tušit, že při potvrzení plánu budou považovány za rozhodující.

Zabýváje se proto uvedenými námitkami stížnosti, musil si nss uvědomiti, že podle povahy své jurisdikce není sám povolán věcně přezkoumávati hodnotné úsudky úřadů přehledný a zastavovací plán vytvářejících, na nichž plánová řešení jsou založena. Naproti tomu je nss oprávněn a povinen v rámci stížnosti zkoumati, zda úsudky úřadu, který plán potvrzuje, mají potřebný skutkový podklad a zda úřad při tvorbě svých hodnotných úsudků nevybočil z mezí soudného myšlení.

Sluší sice přisvědčiti odvodnímu spisu žal. úřadu, že pro obor zák. č. 88/1920 Sb. není předepsáno zvláštní řízení pro zjišťování skutečností, jež tvoří skutkový podklad regulačních disposic přehledného plánu, avšak z toho ještě neplyne, že úřad plán potvrzující by mohl své rozhodnutí založiti na úkor strany na skutečnostech, jež, nejsouce notorické, nebyly účastníkům v řízení správním sděleny, aby mohli k nim zaujati stanovisko. Byly-li příslušné skutečnosti konstatovány v důvodové zprávě státní regulační komise, nebo jsou-li patrné z vyloženého plánu, je ovšem věcí postižené strany, aby svými námitkami podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb. dala min. práci příležitost, aby skutkové předpoklady disposic plánu bez újmy práv strany přezkoumalo. Hodlá-li však teprve potvrzující úřad svůj potvrzovací výrok opřít o skutkové okolnosti, stranám z řízení provedeného podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb. neznámé, pak není možno zbaviti jej povinnosti postarati se vhodným způsobem o to, aby strana nebyla zkrácena ve své obraně, kterou jí zákon právě v námitkách podle § 10 chce poskytnouti.

Pokud pak jde o hodnotné úsudky, které úřad plán potvrzující na základě skutečností, straně z řízení správního již známých, nově ve svém rozhodnutí projeví, plyne z práva strany, zák. č. 88/1920 Sb. v § 10 založeného, že úřad musí uvést důvody, z kterých by byl patrný jeho myšlenkový postup, jímž ke svému hodnotnému úsudku dospěl, neboť jedině pak může se strana účinně brániti a jedině pak může i nss zkoumati, zda potvrzovací úřad mohl ke svému úsudku logicky dospěti. Nevyhovuje-li potvrzovací výrok těmto požadavkům, nelze jej uznati za procesně bezvadný.

V daném případě vzal žal. úřad za základ svého rozhodnutí skutečnosti, o nichž st-li nebylo z řízení podle § 10 zák. č. 88/1920 Sb. známo, že budou pro potvrzení plánu považovány za rozhodné. Pokud pak jde o hodnotné úsudky, jež teprve žal. úřad ve svém rozhodnutí vyslovil, nejsou odůvodněny způsobem, který by straně i nss-u umožnil kritiku lo-

gičnosti myšlenkového postupu, jímž žal. úřad ke svým hodnotným úsudkům dospěl. Oba tyto nedostatky stížnost vytýká.

Za tohoto stavu věci muselo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.845.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Nárok obecního starosty, který dobrovolně nahradil obci škodu způsobenou jí podle výsledku revise obecního hospodářství, na provedení nové revise?

(Nález ze dne 11. dubna 1935 č. 14.449/35.)

V ě c: Josef H. v H. proti zemskému úřadu v Brně o revisi obecního hospodářství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: V roce 1922 byla v obci H. úředníkem zem. výboru v Brně provedena revise za léta 1919 až 1922 a v důsledku revisní zprávy byla od tehdejšího starosty Josefa H., nynějšího st-le, požadována náhrada ve výši 173.151 Kč 65 h, kterou st-l dobrovolně zapravil.

Žádost st-lova, aby byla provedena nová revise obecního hospodářství v H., byla okr. úřadem v Šumperku výměrem ze 6. února 1932 zamítnuta. K odvolání st-le vyslovil žal. úřad, že neshledává příčiny, aby ve věci učinil nějaké opatření. Při tom se žal. úřad opřel o tyto důvody: »Revise obecního hospodářství jest ve smyslu § 18 zák. č. 329/1921 Sb. o finančním hospodářství svazků územní samosprávy vyhrazena autonomním orgánům dohlédacím a proto nemá jednotlivec na použití tohoto práva právního nároku. Z toho však plyne, že okr. úřad nijak nezasáhl do st-lovy právní sféry, jestliže st-lův požadavek o zařízení opětné revise obecního hospodaření za léta jeho starostování odmítl. Jest ovšem možno, že vznik nároku na provedení opětné revise spatřuje st-l v tom, že původní, podle st-lova mínění nesprávně provedenou, revisi byl st-l poškozen, a proto že bylo povinností dohlédacího úřadu, aby nařízením nové revise tuto právní újmu odstranil. Tento názor s ohledem na st-lův sporný případ není správným. Důsledkem revise obecního hospodaření v H., kterou zem. výbor v r. 1922 dal provést a při které ohledně st-le bylo zjištěno zavinění při obstarávání funkce starostenské, byl by st-l býval povinen nahraditi škodu obci. Tomuto odsouzení vyhnul se st-l tím, že škodu revisi zjištěnou dobrovolně uznal, připustil její zajištění na vlastních pozemcích a nebránil se tomu, když z výtěžku exekučního prodeje byla uhrazena. Tímto dobrovolným uznáním zjištěného zavinění a dobrovolným nahrazením škody obci vzniklé vzdal se st-l však současně mlčky a dobrovolně všech opravných prostředků řádných i mimořádných (obnovy řízení), jež náleží každému, kdo ve sporné věci dobrovolným uznáním sporného nároku nevyhne se řádnému rozhodnutí, a proto nemá st-l nároku na nové projednání věci. Jen z ohledu na veřejný zájem obce mohl by snad nadřízený dohlédací úřad novou